

Jane Harper

Verlaten

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Van bovenaf, van een afstand gezien, vormden de sporen in de aarde een kleine cirkel. De cirkel was verre van perfect, met een grillige rand die eerst dikker, daarna weer dunner, en op sommige plekken volledig onderbroken werd. Ook was hij niet leeg.

In het midden stond een grafzerk, gladgeschuurd door een al honderd jaar durende aanslag van zand, wind en zon. De grafzerk was een meter hoog en stond nog steeds perfect rechtop. Hij was naar het westen gericht, naar de woestijn, wat in dat gebied ongebruikelijk was. Het westen was zelden iemands eerste keus.

De naam van de man die eronder begraven lag was al lang geleden verdwenen en het gedenkteken stond bij de plaatselijke bevolking – alle vijftenzestig, plus honderdduizend stuks vee – eenvoudig bekend als het graf van de veedrijver. Dat stuk land was nooit een begraafplaats geweest; de veedrijver was begraven op de plek waar hij was gestorven, en in ruim honderd jaar had er zich niemand bij hem gevoegd.

Als een voorbijganger zijn handen over de verweerde steen zou laten gaan, zou hij in de inkervingen een deel van een datum kunnen ontdekken. Een één en een acht en een negen misschien: een jaartal ergens in de jaren negentig van de negentiende eeuw. Er waren nog maar vier woorden leesbaar. Die waren verder omlaag uitgebeiteld, waar ze beter beschermt waren geweest tegen de elementen. Of mis-

schien waren ze sowieso dieper uitgebeiteld; werd de boodschap belangrijker geacht dan de man. Er stond:

die de weg kwijtraakte

Er konden maanden, tot wel een jaar, verstrijken zonder dat er ook maar één voorbijganger langskwam, laat staan dat hij of zij stilstond om de vervaagde inscriptie te lezen of tegen de middagzon in naar het westen te turen. Zelfs het vee bleef er niet rondhangen. Gedurende elf maanden van het jaar was de grond grotendeels zanderig en kaal, en die ene andere maand lag hij verborgen onder troebel water als het gebied was ondergelopen. De koeien liepen liever naar het noorden, waar meer te halen viel en bomen schaduw boden.

Het graf stond dus meestal helemaal alleen naast een dun veehek van drie draden. Het hek liep een kilometer of tien naar het oosten naar een weg en een paar honderd kilometer naar het westen de woestijn in, waar de horizon zo plat was dat het leek alsof je de kromming van de aarde kon zien. Het was een land van luchtspiegelingen, waar de weinige boompjes een heel eind in de verte boven niet-bestaande meren golfd en zweefden.

Ten noorden van het hek bevond zich één boerderij, en nog een ten zuiden ervan. Buren, op drie uur rijden van elkaar. De weg in het oosten was onzichtbaar vanaf het graf zelf. En ‘weg’ was een groot woord. De brede onverharde zandweg kon dagenlang uitgestorven blijven zonder dat er ook maar één keer een voertuig de rust verstoorde.

De zandweg leidde uiteindelijk naar het stadje Balamara – eigenlijk maar één straat – dat als een soort uitvalsbasis diende voor een verspreide bevolking die, als iedereen bij elkaar kwam, bijna in één grote kamer zou passen. Vijftienhonderd kilometer verder naar het oosten lagen Brisbane en de kust.

Op gezette tijden gedurende het jaar trilde de lucht boven het graf van de veedrijver door het gebrul van een helikopter. De piloten beheerden het land vanuit de lucht en gebruikten lawaai en beweging om het vee samen te drijven binnen een gebied met de afmetingen van een klein Europees land. Op dit moment hing de hemel echter onmetelijk leeg boven het land.

Later – te laat – zou er een helikopter overkomen, met opzet laag en langzaam vliegend. De piloot zou eerst de auto opmerken, door het twinkelende hete metaal. Het graf, dat een flink eind verderop lag, zou bij puur toeval zijn aandacht trekken op het moment dat hij een halve cirkel maakte en terugkeerde, op zoek naar een goede landingsplek.

De piloot zou niet de cirkel van aarde zien. Het was het oplichten van blauw materiaal tegen de rode ondergrond dat zijn aandacht zou trekken. Een werkoverhemd, losgeknoopt en gedeeltelijk uitgetrokken. De temperatuur was de afgelopen dagen op het heetst van de middag opgelopen tot vijfenveertig graden. De blootgestelde huid was gebarsten door de zon.

Later zouden degenen op de grond de dikke en dunne sporen in de aarde zien en zouden ze hun ogen op de verre horizon richten, in een poging niet te denken aan hoe ze waren gemaakt.

De grafsteen wierp een bescheiden schaduw. Het was de enige schaduw in de omgeving en de zwarte ervan was grillig, aanzwellend en weer afnemend terwijl hij rondging als een zonnewijzer. De man had eerst gekropen, en zich later voortgesleept, met de schaduw mee. Hij had zich in die schaduw geperst, zijn lichaam in wanhopige vormen wringend, over de grond schoppend en schuifelend terwijl angst en dorst hem in hun greep kregen.

Hij kreeg heel even respijt toen de nacht viel, voordat de

zon opkwam en de afschuwelijke rondgang weer begon. Op de tweede dag duurde het niet zo lang, toen de zon steeds hoger aan de hemel klom. Maar de man had het geprobeerd. Hij had de schaduw nagejaagd totdat hij niet meer kon.

De cirkel in de aarde besloeg net geen volle rondgang. Net geen vierentwintig uur. En toen, eindelijk, kreeg de veedrijver gezelschap, terwijl de aarde verder draaide en de schaduw in zijn eentje verder bewoog, en de man lag stil in het midden van een stoffig graf onder een gruwelijke hemel.

1

Nathan Bright kon eerst niets zien, en toen zag hij opeens alles.

Hij was de heuvel op gereden met zijn handen stevig om het stuur omdat het hobbelige terrein probeerde hem de controle af te nemen, en plotseling lag het daar allemaal voor hem. Zichtbaar, maar evengoed nog kilometers ver weg, wat hem te veel minuten de tijd gaf om het tafereel in zich op te nemen terwijl dat steeds dreigender dichterbij kwam. Hij keek even naar de bijrijdersstoel.

‘Niet kijken,’ kwam hij in de verleiding om te zeggen, maar hij deed het toch maar niet. Het had geen zin. Je blik werd ernaartoe gezogen.

Toch parkeerde hij de auto verder van het hek dan nodig was. Hij trok de handrem aan en liet de motor en de airconditioning draaien. Allebei protesteerden ze met een schurend gekrijs tegen de decemberhitte van Queensland.

‘Blijf in de auto,’ zei hij.

‘Maar...’

Nathan knalde het portier dicht voordat hij de rest kon horen. Hij liep naar het hek, trok de bovenste ijzeren draden uit elkaar en klom erdoor, van zijn kant naar die van zijn broer.

Er stond een terreinwagen geparkeerd in de buurt van het graf van de veedrijver, ook met de motor nog draaiend en de airconditioning op de hoogste stand, ongetwijfeld.

Nathan liep van het hek vandaan op hetzelfde moment dat het bestuurdersportier openging en zijn jongste broer uitstapte.

‘G’day,’ riep Bub toen Nathan dichtbij genoeg was om het te horen.

‘G’day.’

Bij de grafzerk bereikten ze elkaar. Nathan wist dat hij op een gegeven moment omlaag zou moeten kijken. Hij stelde het moment uit door zijn mond open te doen.

‘Wanneer heb je...’ Hij hoorde beweging achter zich en wees. ‘Hé! Blijf godverdomme in de auto!’ Hij moest schreeuwen om de afstand te overbruggen en het kwam er botter uit dan hij had bedoeld. Hij probeerde het opnieuw. ‘Blijf in de auto.’

Niet veel beter, maar zijn zoon luisterde tenminste.

‘Ik was vergeten dat je Xander bij je had,’ zei Bub.

‘Ja.’ Nathan wachtte tot het portier met een klik dichtging. Hij kon het silhouet van Xander door de voorruit zien; met zijn zestien jaar tegenwoordig meer man dan jongen. Hij draaide zich weer om naar zijn broer. Degene die voor hem stond, tenminste. De derde broer, de als middelste geboren Cameron Bright, lag aan hun voeten bij het voetstuk van de grafzerk. Hij was godzijdank wel met een verschoten dekzeil bedekt.

Nathan probeerde het opnieuw. ‘Hoe lang ben je hier al?’

Bub dacht even na voordat hij antwoord gaf, zoals hij vaak deed. Hij had enigszins hangende oogleden onder de rand van zijn hoed, en zijn woorden kwamen er een fractie trager uit dan het gemiddelde spreektempo. ‘Sinds gisteravond, net voordat het donker werd.’

‘Komt oom Harry niet?’

Weer een pauze, en daarna schudde hij zijn hoofd.

‘Waar is hij? Thuis bij mama?’

‘En Ilse en de meisjes,’ zei Bub. ‘Hij bood het aan, maar ik zei dat jij al onderweg was.’

‘Waarschijnlijk beter dat er iemand bij mama is. Heb je nog problemen gehad?’ Nathan keek eindelijk naar de bundel bij zijn voeten. Zoiets zou de aaseters aantrekken.

‘Bedoel je dingo’s?’

‘Ja, *mate*.’ Natuurlijk. Wat anders? Er was niet veel keuze daar op de open vlakte.

‘Heb een paar keer moeten schieten.’ Bub krabde aan zijn sleutelbeen en Nathan kon het puntje van de meest westelijke ster van zijn Zuiderkruisatoeage zien. ‘Maar het was niet erg.’

‘Mooi. Oké.’ Nathan herkende de vertrouwde frustratie die hoorde bij praten met Bub. Hij wenste dat Cameron er was om de plooiën glad te strijken en voelde plotseling een scherpe steek onder zijn ribben toen het weer tot hem doordrong. Hij dwong zichzelf diep adem te halen, de lucht heet in zijn keel en longen. Dit was voor iedereen moeilijk.

Bubs ogen waren rood en zijn gezicht ongeschoren en zwaarmoedig van de shock, net als bij Nathan zelf, nam hij aan. Ze leken een beetje op elkaar, maar niet veel. De verwantschap tussen de broers werd duidelijker met Cameron in het midden, die de kloof op meer dan één manier overbrugde. Bub zag er moe uit en, zoals tegenwoordig altijd, ouder dan Nathan zich kon herinneren. Met twaalf jaar leeftijdsverschil was Nathan nog steeds een beetje verbaasd als hij zag dat zijn broer begin dertig was in plaats van nog in de luiers.

Nathan hurkte naast het dekzeil. Dat was verbleekt door het weer en was op sommige plekken strak ingestopt, als een laken.

‘Heb je gekeken?’

‘Nee. Ze zeiden dat ik niets mocht aanraken.’

Nathan geloofde er onmiddellijk helemaal niets van. Het was zijn toon of misschien de manier waarop het laken aan de bovenkant lag. En inderdaad, toen hij een hand uitstak, maakte Bub een geluid in zijn keel.

‘Niet doen, Nate. Het is niet fraai.’

Bub was nooit goed in liegen geweest. Nathan trok zijn hand terug en stond op. ‘Wat is er met hem gebeurd?’

‘Dat weet ik niet. Gewoon wat er op de radio werd gezegd.’

‘Ja, daar heb ik niet zoveel van meegekregen.’ Nathan keek Bub niet echt aan.

Bub verplaatste zijn gewicht naar zijn andere been. ‘Ik dacht dat je mama had beloofd dat je hem aan zou laten, mate.’

Nathan gaf geen antwoord en Bub drong niet aan. Nathan keek achterom over het hek naar zijn eigen land. Hij kon Xander zien, die onrustig op de rijdersstoel zat. Ze hadden de afgelopen week langs de zuidelijke grens gereden, overdag werkend en ’s nachts kamperend. Gisteravond hadden ze op het punt gestaan hun gereedschap neer te leggen toen de lucht om hen heen was begonnen te trillen doordat er een helikopter boven hun hoofd langsvloog. Een zwarte vogel tegen de indigokleurige laatste stuiptrekkingen van de dag.

‘Waarom vliegt hij nog zo laat?’ had Xander gevraagd, omhoog turend. Nathan had geen antwoord gegeven. ’s Avonds vliegen. Een gevaarlijke keuze en een onheilspellend teken. Er was iets aan de hand. Ze hadden de radio aangezet, maar toen was het al te laat.

Nathan keek nu naar Bub. ‘Luister, ik heb genoeg gehoord. Wat niet wil zeggen dat ik het begrijp.’

Bubs ongeschoren kaak vertrok. *Je bent niet de enige.* ‘Ik weet niet wat er gebeurd is, mate,’ zei hij weer.

‘Dat is niet erg, vertel me wat je wel weet.’

Nathan probeerde zijn ongeduld te beteugelen. De avond ervoor had hij even via de radio met Bub gesproken, toen het donker werd, om te zeggen dat hij erheen zou rijden zodra het licht werd. Hij had nog wel honderd vragen gehad, maar had geen ervan gesteld. Niet op een open frequentie waarop iedereen die wilde luisteren kon afstemmen.

‘Wanneer is Cam van huis vertrokken?’ vroeg Nathan toen Bub niet leek te weten waar hij moest beginnen.

‘Eergisterochtend, zei Harry. Rond achten.’

‘Woensdag dus.’

‘Ja, ik denk het. Maar ik heb hem niet gezien, want ik was zelf op dinsdag vertrokken.’

‘Waarheen?’

‘Om een paar van die waterputten helemaal in het noordelijke weiland te controleren. Ik was van plan om daar te kamperen en daarna op woensdag naar Lehmann’s Hill te rijden, waar ik met Cam had afgesproken.’

‘Hoezo?’

‘Om de repeatermast te repareren.’

Nou ja, zodat Cam hem kon repareren, dacht Nathan. Bub zou daar voornamelijk zijn geweest om de moersleutel aan te geven. En omdat het met zijn tweeën veiliger was. Lehmann’s Hill lag aan de westelijke rand van het stuk land, vier uur rijden van huis. Als de repeatermast in dat gebied was uitgeschakeld, was het langeafstandsradiocontact dat ook.

‘Wat is er verkeerd gegaan?’ vroeg Nathan.

Bub staaarde naar het dekzeil. ‘Ik kwam wat later aan. We hadden rond enen afgesproken, maar ik had oponthoud onderweg. Ik bereikte Lehmann’s Hill pas een paar uur later.’

Nathan wachtte.

‘Cam was er niet,’ vervolgde Bub. ‘Ik vroeg me af of hij er

al was geweest en weer was weggegaan, maar de mast stond nog steeds uit, dus het leek me waarschijnlijk van niet. Ik heb de radio geprobeerd, maar die had geen ontvangst. Dus heb ik een tijdje gewacht, en toen ben ik richting de zandweg gereden. Ik dacht dat ik hem wel tegen zou komen.'

'Maar dat was niet zo.'

'Nee. Ik bleef de radio proberen, maar geen teken van hem.' Bub fronste. 'Ik reed ongeveer een uur, maar ik had de weg nog steeds niet bereikt, dus moest ik stoppen. Omdat het donker werd, je weet wel.'

Van onder de rand van zijn hoed vroegen zijn ogen om geruststelling en Nathan knikte.

'Je kon niet veel anders.' Het was waar. De nacht was een volmaakt zwarte sluier daar bij Lehmann's Hill. Als je daar in het donker reed, was het alleen de vraag of de auto tegen een rots of een koe zou botsen of dat hij van de weg af zou raken. En dan zou Nathan twee broers met een zeil hebben moeten bedekken.

'Maar je werd ongerust?' vroeg Nathan, hoewel hij het antwoord wel kon raden.

Bub haalde zijn schouders op. 'Ja en nee. Je weet hoe het is.'

'Ja.' Dat wist Nathan. Ze woonden in een land van extremen, in meer dan één opzicht. Mensen waren ófwel piekfijn in orde, óf helemaal niet. Er zat maar heel weinig tussenin. En Cam was niet de een of andere toerist. Hij kon zich redden, en dat betekende dat hij zich best een halfuur voor hem uit kon bevinden, opgehouden door de duisternis en buiten bereik, maar lekker op pad met een koel biertje uit de koelkast in zijn kofferbak. Maar misschien ook niet.

'Niemand beantwoordde de radio,' zei Bub. 'Er is daar verdomme nooit iemand in deze tijd van het jaar, en nu de mast kapot is...' Hij gromde van frustratie.

‘Dus wat heb je gedaan?’

‘Begon ’s ochtends vroeg te rijden, maar het duurde even-
goed nog eeuwen voordat iemand opnam.’

‘Hoe lang?’

‘Geen idee.’ Bub aarzelde. ‘Waarschijnlijk een halfuur om
bij de weg te komen, daarna nog een uur. Zelfs toen waren
het alleen maar een paar van die stomme stagiairs van daar
bij Atherton. Jezus, het duurde eeuwen voordat ze de be-
drijfsleider te pakken kregen.’

‘Ze huren altijd sukkels in bij Atherton,’ zei Nathan, die
aan het aangrenzende veebedrijf ten noordoosten van hen
dacht. Dat strekte zich uit over een gebied met de omvang
van Sydney. Het werd, zoals hij had gezegd, gerund door
sukkel, maar in die omgeving waren zij nog steeds de beste
optie om contact met iemand te krijgen. ‘Dus zij sloegen
alarm?’

‘Ja, maar tegen die tijd...’ Bub zei niets meer.

Tegen die tijd had er al ongeveer vierentwintig uur lang
niemand meer iets van zijn broer gezien of gehoord, bere-
kende Nathan. De zoektocht bevond zich allang in de ur-
gente fase voordat hij zelfs maar was begonnen. Volgens
protocol zou elk bedrijf in de omgeving op de hoogte wor-
den gesteld en was het alle hens aan dek, voor zover dat zin
had. Met die afstanden waren er maar weinig hens en kon
het heel lang duren voordat ze aan dek waren.

‘De piloot heeft hem gevonden?’

‘Ja,’ zei Bub. ‘Uiteindelijk.’

‘Ken jij hem toevallig?’

‘Nee, het is een seizoenarbeider die in de buurt van Ade-
laide is gevestigd. Werkt dit seizoen op Atherton. Een of
andere politieagent heeft hem via de vliegtuigradio te pak-
ken gekregen, en tegen hem gezegd dat hij over moest vlie-
gen en de wegen afspeuren.’

‘Glenn?’

‘Nee. Iemand anders. Van de politiecentrale of zoiets.’

‘Aha,’ zei Nathan. Het was nog een geluk dat de piloot Cameron überhaupt had gezien. Het graf van de veedrijver lag tweehonderd kilometer van Lehmann’s Hill en het belangrijkste zoekgebied af. ‘Wanneer heeft hij het gemeld?’

‘In de middag, dus de meeste mensen hadden Lehmann’s nog niet eens bereikt. Zo ongeveer alleen Harry en ik waren nog maar in de buurt, maar ik was ongeveer een uur dichterbij, dus zei ik dat ik er wel heen zou rijden.’

‘En Cam was absoluut zeker dood?’

‘Dat is wat de piloot zei. Al een paar uur, zo te horen. Toch kwam die agent aan de radio en liet hij hem allemaal van die controles uitvoeren.’ Bub trok een grimas. ‘Ik bereikte de plek tegen zonsondergang. Die kerel had Cam toegedekt zoals hem was gezegd, maar hij stond te popelen om weer te vertrekken. Wilde weg voordat het donker werd en hij daar moest blijven.’

Logisch, dacht Nathan. Hij zou er ook niet hebben willen blijven. Hij voelde zich schuldig dat de taak aan Bub was toegefallen.

‘Als Cam jou bij Lehmann’s Hill had moeten ontmoeten, wat deed hij dan hier?’

‘Weet ik niet. Harry zei dat hij in de planner had geschreven dat hij naar Lehmann’s ging.’

‘Verder niets?’

‘Volgens Harry niet.’

Nathan dacht na over die planner. Hij wist waar hij lag, naast de telefoon bij de achterdeur van het huis dat ooit van hun vader was geweest en daarna dat van Cameron was geworden. Nathan had er in zijn jeugd zelf heel vaak in geschreven. Hij had er ook heel vaak niet in geschreven, als hij het was vergeten of als hij er geen zin in had gehad, of

als hij niet wilde dat iemand wist waar hij naartoe ging, of als hij geen pen kon vinden.

Hij kon de hitte op zijn nek voelen drukken en hij keek op zijn horloge. De digitale cijfers waren bedekt met fijn rood gruis en hij veegde er met zijn duim overheen.

‘Hoe laat komen ze?’ Met ‘ze’ bedoelde hij de politie en het ambulancepersoneel. Twee mensen. Van allebei een. Geen team, niet daar.

‘Weet ik niet precies. Ze zijn onderweg.’

Dat betekende echter niet dat ze er snel zouden zijn. Nathan keek weer omlaag naar het dekzeil. Naar de sporen in de aarde.

‘Zag hij er gewond uit?’

‘Volgens mij niet. Ik heb niets gezien. Alleen verhit en dorstig.’ Bubs gezicht was omlaag gericht terwijl hij met de neus van zijn laars de rand van de aarden cirkel aanraakte. Geen van beide broers sprak het uit. Ze wisten allebei wat het betekende. Ze hadden vergelijkbare patronen gezien die door stervende dieren waren gemaakt. Toen kwam er een gedachte bij Nathan op en hij keek om zich heen.

‘Waar zijn al zijn spullen?’

‘Zijn hoed ligt onder het dekzeil. Hij had niets anders bij zich.’

‘Wat, niets?’

‘De piloot zei van niet. Ze hadden hem gezegd dat hij onderzoek moest doen, dat hij wat foto’s moest nemen. Hij zei dat hij verder niets zag.’

‘Maar...’ Nathan verkende de grond opnieuw. ‘Helemaal níets? Niet eens een lege waterfles?’

‘Volgens mij niet.’

‘Heb jij wel goed gekeken?’

‘Je kunt het toch zelf zien, mate? Je hebt toch ogen?’

‘Maar...’

‘Ik weet het niet, oké? Ik heb geen antwoorden. Hou op met vragen.’

‘Ja, goed dan.’ Nathan haalde diep adem. ‘Maar ik dacht dat de piloot de auto had gevonden?’

‘Dat heeft hij ook.’

‘Waar is die dan?’ Hij nam niet meer de moeite zijn frustratie te verbergen. *De koeien hebben meer verstand dan die idioot van een Bub*, zoals hun vader vroeger altijd zei.

‘Vlak bij de weg.’

Nathan staarde naar hem. ‘Welke weg?’

‘Hoeveel wegen zijn er? Onze weg. Deze kant van de grens, iets ten noorden van jouw veerooster. Jezus, dit was allemaal op de radio, mate.’

‘Dat kan niet. Dat is tien kilometer verderop.’

‘Acht, volgens mij, maar inderdaad.’

Het bleef lang stil. De zon stond hoog aan de hemel en het streepje schaduw dat de grafsteen wierp was tot bijna niets geslonken.

‘Dus Cam heeft zijn auto achtergelaten?’ Onder Nathans voeten kantelde de aarde een heel klein beetje om zijn as. Hij zag de blik op het gezicht van zijn jongere broer en schudde zijn hoofd. ‘Sorry, ik weet dat jij het ook niet weet, alleen...’

Hij keek langs zijn broer naar waar de horizon langgerekt en stil uitgestrekt lag. De enige beweging die hij kon zien was de borst van Bub, die bij elke ademhaling uitzette en weer ingetrokken werd.

‘Ben je al bij de auto geweest?’ vroeg Nathan ten slotte.

‘Nee.’

Deze keer vertelt hij de waarheid, dacht Nathan. Hij keek over zijn schouder. Xander vormde een donkere gestalte die voorovergebogen op zijn stoel zat.

‘Laten we gaan.’

2

Uiteindelijk bleek het negen kilometer te zijn.

Nathans eigen terreinwagen stond aan de verkeerde kant van het hek, dus was hij er weer door terug geklommen en had het portier aan de passagierskant opengetrokken. Xander had opgekeken, met vragen zich al op zijn lippen vormend. Nathan stak zijn hand op.

‘Ik vertel het later wel. Kom op. We gaan oom Cams auto zoeken.’

‘Oom Cams auto zoeken? Waar is die dan?’ Xander keek hem fronsend aan. Zijn haar, dat volgens de regels van de school kortgeknipt was, was er na de afgelopen week al een beetje slordig gaan uitzien langs de randjes, en door de stoppels op zijn kin zag hij er ouder uit.

‘Ergens vlak bij de weg. Bub rijdt.’

‘Sorry, helemaal naar jóúw weg?’

‘Ja, blijkbaar.’

‘Maar...? Wat?’

‘Ik weet het niet, mate. We zien wel.’

Xander deed zijn mond open, deed hem toen weer dicht en klom zonder verder nog iets te zeggen uit de terreinwagen. De jongen volgde hem door het hek, keek één keer naar het dekzeil en liep met een respectvolle boog om het graf heen naar Bubs auto.

‘Hoi, Bub.’

‘G’day, kleintje. Niet zo heel klein meer, hè?’

‘Nee, ik geloof het niet.’

‘Hoe is Brisbane?’

Nathan zag zijn zoon even wachten met antwoorden. *Beter dan hier*, was duidelijk het antwoord.

‘Leuk hoor, dank je,’ zei hij in plaats daarvan. ‘Ik vind het heel erg van Cameron.’

‘Ja, nou ja, niet jouw schuld, mate.’ Bub deed het portier van zijn auto open. ‘Spring er maar in.’

Xanders ogen waren op het graf gericht. ‘Gaan we hem gewoon...?’

‘Wat?’ Bub zat al achter het stuur.

‘Gaan we hem gewoon hier achterlaten?’

‘Ze zeiden dat we er niet aan mochten komen.’

Xander keek ontzet. ‘Ik was niet van plan eraan te komen. Aan hem. Ik vroeg me alleen af of een van ons niet...’ Hij viel stil onder Bubs uitdrukingsloze blik. ‘Laat maar.’

Nathan zag de stadse weekheid bij Xander blootliggen als een nieuwe huidlaag. Zijn ruwe bolster was afgerond door genuanceerde debatten, buitenlandse koffie en het ochtend-journaal. Niet weggebeiteld en afgeschuurd tot een harde eeltlaag. Xander dacht na voordat hij iets zei, en hij woog de consequenties van zijn daden tegen elkaar af voordat hij iets deed. Over het algemeen, dacht Nathan, was daar niets mis mee. Maar het hing ervan af waar je was. Hij deed het portier open.

‘Ik denk dat het wel in orde komt, mate.’ Hij klom in de auto. ‘Laten we gaan.’

Xander keek niet overtuigd, maar ging zonder te protesteren achterin zitten. In de auto was het koel en donker. De radio lag stil in zijn lader.

Nathan keek naar zijn broer. ‘Ga je het hek volgen?’

‘Ja, volgens mij is dat het snelst.’ Bub keek met toegeknepen ogen via de achteruitkijkspiegel naar Xander. ‘Hou je

vast daar achterin. Ik zal mijn best doen, maar het wordt waarschijnlijk behoorlijk hobbelig.’

‘Oké.’

Ze reden zonder iets te zeggen terwijl Bub zich concentreerde op de grond voor zijn wielen en veel moeite moest doen om de controle over de auto terug te krijgen na een kuil of een plek met verborgen zachte aarde. Het graf verdween al gauw in de achteruitkijkspiegel toen ze over een heuveltje reden, en Nathan zag Xander de zitting steviger vastgrijpen. Nathan draaide zich om om naar het hek te kijken dat zijn land van dat van zijn broers scheidde. De draad verdween in beide richtingen in de verte. Hij kon het einde ervan niet zien. Toen ze langs een gedeelte kwamen waar de paaltjes los leken te staan maakte Nathan in gedachten een aantekening om het aan Cam door te geven. Toen betrapte hij zich erop, en met een pijnlijke schok drong de waarheid weer tot hem door.

Bub minderde vaart toen ze bij de rand van Camerons land kwamen. De hoofdweg die voor hen lag werd verborgen door een natuurlijke verhoging die langs de oostelijke grens van zowel Camerons land als dat van Nathan liep. Aan Nathans kant was het voornamelijk een duin van aarde; aan Camerons kant was er een rotsformatie die een paar duizend jaar weer en wind had weten te doorstaan. In de zonsondergang gloeide ze rood alsof ze vanbinnen werd verlicht. Op dit moment was ze dofbruin.

‘Waar is de auto?’ vroeg Nathan.

Bub was bijna tot stilstand gekomen en tuurde door de voorruit. Xander draaide zich om op zijn stoel en keek terug naar waar ze vandaan waren gekomen.

‘Aan deze kant is niets te zien.’ Nathan tuurde met samengeknepen ogen door het stoffige glas. ‘Wat zei de piloot precies?’

‘Hij had geen bereik meer met de gps, dus...’ Bub haalde zijn schouders op. Daar hadden ze ook niet veel aan. ‘Maar hij zei dat het ergens op de rotsen was, ten noorden van het rooster.’ Bub schakelde naar een lagere versnelling. ‘Ik zal naar de weg rijden. Kijken wat we kunnen zien.’

Bub bleef dicht bij het hek en volgde de smalle, onofficiële zandweg die een verbinding vormde tussen het omheinde land en de hoofdweg. Hij reed door een opening in de rotsen, en met een schok en een hoge uithaal van de motor bereikten ze de andere kant van de rotspartij. De weg was verlaten.

‘Dus, naar het noorden, denk je?’ vroeg Nathan, en Bub knikte. De wielen deden een stofwolk opwaaien, en Nathan kon het getik van stenen horen die tegen het chassis ketsen toen hun snelheid toenam. De weg lag voor hen als een vuil lint, en de rotsformatie rees op aan hun linkerkant. Over een paar uur zouden de rotsen de zon in het westen afschermen.

Ze reden een minuut, en toen minderde Bub vaart voor een bijna onzichtbare opening in de rotsen. Er stonden geen borden. De weinige plaatselijke bewoners kenden de meeste onverharde wegen en de spaarzame toeristen werden niet aangemoedigd ze te verkennen. Bub stuurde de auto de opening tussen de hoge rotsen in en erdoorheen naar het omheinde land aan de andere kant. Van deze kant gezien was de rotsformatie een flauwe helling die naar het hoogste punt leidde, waarna ze steil omlaag stortte naar de weg.

Bub stopte, liet de motor draaien, en Nathan deed zijn portier open en stapte uit. De wind was harder gaan waaien en hij voelde het gruis aan zijn huid en wimpers plakken. Hij draaide met een langzame, volledige cirkel om zijn as. Hij kon de rotsen zien, en het hek, nu klein in de verte. En de horizon. Verder niets. Hij stapte weer in.

‘Probeer verderop eens.’

Ze reden weer naar de weg, en even later stuurde Bub de auto weer een andere opening in. Ze herhaalden de procedure. Stoppen, ronddraaien. Niets, behalve meer van hetzelfde. Nathan begon de moed te verliezen en had het portier aan de passagierskant opengedaan om weer in de auto te stappen, toen hij zacht getik op de ruit hoorde. Xander was aan het wijzen en zei iets.

‘Wat zei je?’ Nathan leunde naar binnen.

‘Daar.’ Xander wees de helling op, weer terug in de richting van de weg. ‘In het licht.’

Nathan zag niets, doordat hij tegen de zon in keek. Hij bukte zodat zijn ogen zich op dezelfde hoogte bevonden als die van zijn zoon. Hij volgde de richting van Xanders blik totdat hij het eindelijk zag. Op een verre rotspunt, boven op de top, was het doffe glanzen van vuil metaal te zien.

Aan de bestuurderskant stond het portier open. Niet wijd opengegooid, maar ook niet op een kier. Halverwege open, de perfecte afstand om gewoon uit te kunnen stappen.

Nadat Xander het glanzen van de auto in de verte had ontdekt, was Bub weer naar de weg gereden en waren ze naar het volgende verscholen weggetje gereden. Opnieuw was hij de opening in gereden, en deze keer was het onmogelijk de Land Cruiser over het hoofd te zien. Hij stond geparkeerd op de vlakke top van de rotsige helling, met de neus in de richting van de steile afgrond naar de weg.

Zonder erover te overleggen parkeerde Bub onderaan en liepen ze omhoog. Bovenaan bleven de drie naast Camerons auto staan terwijl de luchtstroom aan hun kleren trok.

Nathan liep om de terreinwagen heen, en voor de tweede keer die dag had hij het gevoel alsof er iets niet helemaal klopte. Aan de buitenkant was niets opmerkelijks te zien.

Hij was vuil en zat vol deukjes van steenslag, maar hij zag dat er niets mis mee was. Hij voelde iets onaangenaam kil prikken onder aan zijn nek.

Er was niets mis mee, en dat feit op zich voelde volkomen verkeerd. Nathan had verwacht, beseftte hij, dat de auto op zijn minst helemaal vast was komen te zitten, of omgerold, of tegen een rots op gereden of verkreukeld tot een gekartelde metalen bal. Hij had sissende stoom, lekkende olie of vlammen verwacht, of dat de motorkap open zou staan, of dat alle vier de banden leeggelopen rubber zakken waren. Nathan wist niet precies wát hij had verwacht, maar wel íéts. Meer dan dit, in elk geval. Iets wat op een verklaring leek.

Hij hurkte en bekeek de wielen. Vier goede banden stonden stevig op vaste rots. Hij deed de motorkap open en ging met zijn handen over de belangrijkste onderdelen. Alles zat op zijn plek, voor zover hij kon zien. Door het raam zag hij dat de wijzers van zowel de hoofd- als de reservebrandstoftank aangaven dat ze vol of bijna vol zaten. Nathan hoorde een geluid en keek op. Hij zag dat Bub de achterdeuren van de Land Cruiser opendeed. Hij en Xander stonden allebei met een vreemde uitdrukking op hun gezicht naar de grote laadruimte te kijken. Nathan liep om de auto heen naar hen toe.

Het voertuig was helemaal volgeladen. Liters drinkwater klotsten zachtjes in verzegelde flessen naast blikken tonijn en bonen. Een goede verzameling. Genoeg om een man een week of langer in leven te houden. Nathan maakte met één vinger de minikoelkast open, die aangesloten kon worden op de accu van de auto. Er lagen nog meer flessen water in, naast ingepakte boterhammen waarvan de randen nu omkrulden, en een sixpack bier. Er waren ook nog andere spullen. Extra brandstof in een jerrycan, twee vast-

gesnoerde reservebanden, een schop, een EHBO-tas. Kort gezegd: de gebruikelijke spullen. Nathan wist dat hij zijn eigen voertuig open had kunnen maken en dan precies hetzelfde had gevonden. Dat van Bub ook, nam hij aan. Een basisuitrusting om te overleven in het meest onbarmhartige klimaat van Australië. Niet van huis weggaan zonder.

‘Zijn sleutels zijn hier.’

Xander tuurde door het openstaande bestuurdersportier en Nathan kwam naast hem staan. Hun schouders waren nu op gelijke hoogte, merkte hij vaag op.

Een dun laagje rood stof was de auto in gesijpeld en had zich op elk oppervlak afgezet. Onder het laagje zag Nathan de sleutels die aan een zwart sleutelkoord waren geklikt, dat netjes opgerold op de zitting lag.

Dat was een beetje ongebruikelijk, fluisterde een zacht stemmetje. Niet zozeer dat de sleutels in de auto waren achtergelaten. Nathan kende niemand in het hele district die dat niet deed. Hij zag zo zijn eigen sleutels voor zich, neergegoot in de voetenruimte van zijn auto, die bij het graf stond. Die van Bub hingen aan de hendel van de richtingaanwijzer in de auto onder aan de helling. Nathan kon zich van zijn leven niet herinneren dat hij Cameron ooit autosleutels uit een voertuig had zien halen. Hij kon zich ook niet herinneren dat hij hem ze ooit zo netjes had zien oprollen en neerleggen.

‘Misschien kreeg hij pech?’ Bub klonk niet overtuigd.

Nathan antwoordde niet. Hij keek naar die sleutels, en plotseling was zijn hand ernaar op weg.

‘Pap, nee, we mogen niets aanraken...’

Hij negeerde Xander. De beweging van zijn arm maakte sierlijk wervelende stofwolkjes in de lucht. Toen zijn hand zich om de sleutels sloot, wist Nathan met een kille zekerheid wat er daarna zou gebeuren.

Hij klom op de bestuurdersstoel, stak de sleutel in het contact en draaide hem om. De beweging ging soepel en het metaal gleed gemakkelijk naar binnen. Hij voelde de trillingen toen de motor grommend startte en vervolgens zachtjes bleef ronken. Het klonk luid in de stilte.

Nathan wierp een blik op Xander, maar zijn zoon keek al niet meer naar hem. In plaats daarvan staaarde hij voorbij de auto in de verte. Hij schermde zijn ogen af en fronste. Nathan draaide zich om om zelf te kijken. Ver weg naar het zuiden bewoog een dichte stofwolk. Er kwam iemand aan.